

Hand Comforting, Part 4

Good morning everyone! This is Dharma Espresso for today, on Hand Comforting, part 4.

Page | 1 It is currently winter. It is probably very cold in the Eastern part of the United States. I'd like to share with you a story about Kim, a black lady, who lives in New Jersey. She was born in Queens, New York City. She was the youngest of a family of 6, living with her 5 brothers. She did not have a happy childhood because her family was poor. Her grandmother, the family breadwinner, also raised her 3 uncles and 2 aunts. Her mother lived with her father, but a few years after Kim was born, he lost his job, became alcoholic, and left home. Her parents didn't really get divorced since he just abandoned the family.

It was a sad story. When it happened, grandma was frustrated because she thought Kim's mom was ignorant and idiotic, did not know how to keep her husband and the family together. So grandma moved the whole family in to live with her and took them under her wing. Grandma was short-tempered. She often yelled at everyone and managed the family by fear and intimidation. They followed her instructions not out of love but out of fear. However, grandma was a good business woman; therefore, she could also take care of other aunts and uncles.

When Kim was about 13 years old, she moved to New Jersey to attend school and lived with one of her aunts because of better living condition while the rest of her family stayed in New York City. Grandma might be a dictatorial, short-tempered, mean, and rude person, but she was also a talented breadwinner for the family. One day, she suffered a stroke and became a burden not only for Kim's family but also for many others.

Kim was 16 at the time. She regularly took the subway to go from New Jersey to New York City to visit her grandma. She was still in school and yet, she spent money from her allowance to ride the subway to visit her grandma every week until she graduated.

Do you know why this is an inspirational and touching story? Remember that grandma was a short-tempered person, but after she had a stroke, she just lay in bed all day and her speech was slurred. Everyone in the family did not know how to comfort her other than giving her food. Kim's mom was the one who had to take care of grandma; therefore, Kim came back to visit them every week. In the past, Kim was always fearful of her grandma and even hated her. Now, when she saw her in this condition, she naturally changed her feelings towards her. She would come to visit and talk to grandma every week. Actually, she didn't talk much but prepared meals and sat by her bedside, week after week. It got to the point that whenever her boyfriend asked her, "Do you have time to hang out with me?" she would reply, "I am busy this weekend."

Eventually, grandma got better and could sit in a wheelchair, waiting eagerly for her granddaughter to come to take her out for a stroll. Grandma was no longer cruel because she couldn't speak or yell like before. Kim kept on visiting her every week and spending more time comforting her on long weekends.

One day, her mom asked Kim, "*How is your personal life?*" She implied that Kim should see her friends instead of coming home every week. Kim responded: '*Yes, I would love to have a*

Hand Comforting – Tay xoa diu # 4

personal life but I think grandma needs my presence more than anything and she needs someone around her'. Her mom told her, "Don't worry, I am here with her."

Page | 2

Kim said, "You are right. If I am not around, I know that you are here. Deep down, I felt when I was with grandma all those years before her stroke, I had had bad memories about her. I don't want this experience to become my image of grandma when I grow up. I want to do everything to keep a good picture of her in my mind and I am afraid that I don't have enough time to accomplish that. All the memories of grandma scolding and yelling at me, at you and at my brothers, I want them to disappear. The only way I can make it happen is to spend time with grandma, take care of her, and comfort her. I simply want to be with grandma, that's all."

Kim's mom was so surprised to hear that. When they looked back, they saw grandma sitting in the wheelchair with teary eyes because she heard Kim and understood everything.

Kim gently approached grandma and said: "Granny, don't be sad. I don't have any ill feelings towards you. I love you very much. I know everything you did was because you love us all. The way you expressed love was sometimes by yelling and scolding. I wouldn't let those emotional outbursts affect my love for you."

Grandma held Kim's hands and cried for a long time.

This is just an ordinary story, but it makes us reflect on human relationships. In the western culture, when it is said, "You hurt me", it means that someone said something bad about us and sometimes the hurt feeling stays with us for a long time. We don't know how to get rid of it. When we recall Kim's story, we realize that she was mature beyond her years. She was only 16, but she knew how to erase bad memories by renewing her love and comforting her grandma. Her love was greater than hurt feelings and bad memories.

Sometimes, we need to get close to and give love to people who have hurt us the most. The challenge is not to let anger and ill feelings conquer our love. True love should be able to overcome all other emotions. If we love someone, we cannot let bad words or unwholesome deeds towards us affect our love. That is true love. If we get upset when someone badmouthed or said something negative about us, then we sure don't have true love.

In summary, love is precious. Love can bring comfort to our daily life and we need lots of love in our society. We all have the experience of saying words that should not have been said, doing things that should not have been done, and making mistakes that should not have been made. If we don't have love to comfort us, then everything becomes burdensome. We have a saying, "An open mind takes things easy. A petty mind sees the world crumbling down all the time."

Thank you for listening. Have a calm, joyful, beautiful, and invigorating day.

Dharma Master Heng Chang

(Translated and transcribed by Compassionate Service Society)

Tay xoa dịu 4

Good morning các bác, các anh chị, đây là Dharma Espresso cho ngày hôm nay.

Page | 3 Bây giờ là mùa đông, nếu các bác ở miền đông nước Mỹ thì chắc rất là lạnh giá.

Thầy kể một câu chuyện ở miền đông nước Mỹ cho các bác nghe. Đó là câu chuyện về cô Kim, một người da đen, sống ở New Jersey. Khi cô còn trẻ, sanh ra bên New York, vùng Queen, ở nhà, cô là con gái út của một gia đình 6 người, 5 người anh trai và cô là người chót. Gia đình không hạnh phúc mấy vì nghèo. Nhưng rồi, có một chuyện xảy ra là:

Bà ngoại là người nuôi gia đình, nuôi 2, 3 người chú và 1, 2 người dì nữa. Mẹ cô sống với chồng, nhưng chỉ vài năm, sau khi đẻ cô Kim (người cuối cùng) ra thì chẳng bao lâu chồng bà bị mất việc, sinh ra nghiện ngập, rượu chè và rồi, cuối cùng, bỏ nhà, không biết đi đâu (giống như ly dị nhưng cũng không phải ly dị vì ông bỏ nhà đi).

Câu chuyện rất là đau khổ. Bà ngoại, thấy chuyện đó lại càng bức mình hơn nữa, nghĩ rằng mẹ cô Kim là người dốt nát, không biết làm sao giữ chồng, không biết làm sao gánh vác cho nên bà ngoại move in cả nhà và lo lắng cho gia đình. Đồng thời, không những là bà quản lý mà là người mình gọi là short-tempered, nóng giận, chửi bới lung tung cả, cho nên ai cũng sợ, không có người nào thương nhiều, chỉ sợ thôi và làm theo. Nhưng bà ngoại là người rất tài giỏi, quán xuyến rất giỏi, biết buôn bán. Buôn bán gì thì thầy không rõ chỉ biết bà là người rất giỏi về buôn bán và do đó còn nuôi thêm những người chú và dì khác nữa.

Năm cô 12, 13t thì gia đình của cô Kim vẫn ở New York, nhưng cô qua New Jersey để đi học với một người dì, bởi vì bên đó có thể nuôi, giúp cho cô sống một cách dễ chịu hơn. Cho nên, cô Kim mới đi về bên NJ ở.

Bà ngoại là một người nói là độc tài cũng được, dữ dằn cũng được, short-tempered, nổi nóng cục cằn cũng được, nhưng bà có tài, bà nuôi gia đình cho nên ai cũng sợ cả. Đột nhiên, bà ngoại bị đứt mạch máu não (stroke), bà không làm việc được và trở thành một gánh nặng trong gia đình (không phải chỉ một mình gia đình cô Kim mà nhiều gia đình).

Năm đó, cô Kim 16t. Bên NJ, cứ mỗi tuần cô lấy xe metro để về thăm bà ngoại của mình. Hầu như mỗi tuần đều như vậy. Cô chưa ra trường đâu, mà lúc nào cũng vận dụng tiền để đi xe metro về thăm bà ngoại, tiếp tục như vậy cho tới lúc cô ra trường.

Câu chuyện này cảm động ở chỗ nào các bác biết không ? Vì bà ngoại là một người rất dữ dằn nhưng khi bà bị stroke, nằm đó rồi, bà nói năng không còn rõ ràng nữa, ngoài chuyện ăn uống, những người xung quanh không biết làm sao để giúp bà. Mẹ cô Kim là người phải lo lắng cho bà ngoại. Cho nên, cô Kim mỗi tuần trở về. Hồi xưa, thái độ của cô là sợ bà và nhiều khi còn ghét bà ngoại nữa, nhưng bây giờ tự nhiên, thấy bà ngoại nằm xuống giường và đau khổ như vậy, tự nhiên cô đổi lòng. Tuần nào cũng về thăm, tuần nào cũng nói chuyện. Nhưng thật sự ra, nói thì ít mà làm đồ ăn, đồ uống, ngồi bên cạnh bà ngoại. Tuần nào cũng vậy. Đến độ, boyfriend của cô hỏi: ‘*Có thì giờ để đi chơi chung với nhau không ?*’

Cô nói : ‘*Weekend này tôi bận rồi, không thể có thì giờ đi chơi được*’.

Bà ngoại từ từ ngồi được trên xe lăn, tuần nào cũng chờ cháu về đẩy xe. Bà ngoại bây giờ không còn dữ dằn như hồi xưa được nữa, bà không thể nói cũng không thể chửi được nữa.

Hand Comforting – Tay xoa dịu # 4

Tuần nào cô Kim vẫn tiếp tục về thăm, long weekend thì cô spend thêm time để giúp cho bà ngoại hơn nữa.

Một bữa nọ, mẹ cô hỏi cô, 'How is your life?', tức là con đi chơi với bạn đi, không cần lúc nào cũng về cả. Cô Kim nói với mẹ như thế này: 'Đúng, con có thể có life của con được chứ, nhưng con nghĩ rằng bà ngoại con cần con hơn tất cả, bà ngoại cần có người bên cạnh.'

Page | 4

- Nhưng có mẹ ở với bà được rồi, con đừng lo.

Cô Kim nói: 'Mẹ nói cũng đúng. Không có con, có mẹ cũng được rồi, nhưng trong lòng của con, con cảm thấy trong nhiều năm ở với bà ngoại, tức là trước khi mà bà bị stroke, lúc nào con cũng nghĩ bà ngoại con có hình ảnh xấu về con. Con không muốn hình ảnh đó ăn trong đầu con lúc con lớn lên, cho nên con sống, con làm tất cả để cho hình ảnh của bà ngoại trong lòng con đẹp. Con sợ không đủ thời gian để cho hình ảnh đó đẹp được. Những kỷ niệm xấu hồi xưa lúc bà ngoại mắng chửi con hay chửi mẹ hay chửi những người anh của con, những hình ảnh đó con không muốn thấy trong đầu con nữa. Cách duy nhất con làm là con muốn sống với bà ngoại, muốn phục vụ, muốn xoa dịu những nỗi đau đớn của bà ngoại con, con muốn ở với bà ngoại con, chỉ chừng đó thôi.'

Bà rất ngạc nhiên khi nghe người con nói như vậy. Hai người quay lại thì thấy bà ngoại cô đang ngồi trên xe lăn mà nước mắt chảy ra vì bà vẫn còn hiểu.

Cô Kim tới nói với bà ngoại: 'Bà ngoại đừng có buồn, vì con không còn nghĩ gì xấu về ngoại đâu, con biết rằng con thương ngoại nhất trên đời. Con biết rằng tất cả chuyện gì ngoại làm chỉ vì ngoại thương tụi con mà thôi. Tình thương vẫn có chứ không phải là không, nhưng cách của ngoại thương, nhiều khi ngoại la, ngoại mắng..., con không thể nào bị những cái la mắng đó làm cho tình thương của con giảm thiểu được'.

Bà ngoại chỉ biết nắm tay đứa cháu của mình và bà khóc.

Thưa các bác, câu chuyện này bình thường thôi, không phải là một chuyện gì lớn lao cả nhưng làm cho chúng ta suy nghĩ rất nhiều về tình người. Nhiều khi người Mỹ họ nói: 'You hurt me.' (Bác hay anh hay chị làm cho tôi đau) Hurt tức là một người nào mắng chửi mình làm hurt mình nhiều lắm và nhiều khi cái hurt đó nằm trong đầu mình mãi mãi, không biết làm sao có thể trừ khử được.

Nhưng mà nếu các bác nhớ chuyện của cô Kim, các bác thấy cô rất trưởng thành, chỉ mới 16t thôi, mà cô xóa đi hình ảnh xấu bằng cách tới xoa dịu, cho tình thương trở lại. Tình thương của cô mạnh đến độ bao nhiêu ký ức xấu xa của bà biến mất đi, không còn nghĩ tới chuyện xấu nữa.

Đôi khi, những người họ hurt mình nhiều nhất chính là những người mà mình cần tới giao hảo, tới để đem tình thương cho họ. Bởi vì, vấn đề chính là mình không thể nào để cho tình thương của mình bị sự giận dữ, tánh nóng nảy, những cái xấu ác của mình thắng được. Tình thương phải thắng tất cả những cảm xúc khác thì mới đúng là tình thương. Nếu mình thương một người nào đó thì bất kỳ những chuyện xấu xa gì, những lời áp bức gì mà người đó nói với mình cũng không thể nào làm cho tình thương của mình giảm thiểu được. Cái đó mới là tình thương chân chính. Nhưng nếu người ta chỉ nói xấu hay là người ta dèm pha hay là người ta chỉ có mắng nhiếc mình một, hai câu thôi mà mình ngừng thương họ thì rõ ràng là tình thương của mình chưa có.

Hand Comforting – Tay xoa dịu # 4

Bởi vậy cho nên tình thương là quý giá nhất, chỉ có tình thương mới đem sự xoa dịu tới cuộc sống của chúng ta cũng như là cuộc sống của xã hội, mình cần rất nhiều tình thương. Những chuyện mình lỡ lời, những chuyện mình lỡ làm và những chuyện mình lỡ làm thì vô số, nếu không có tình thương để mình xoa dịu thì những chuyện đó lúc nào cũng lớn cả. Cho nên, mình có triết lý là: 'Nếu tâm lớn thì chuyện gì cũng nhỏ. Nếu tâm nhỏ thì chuyện gì cũng sẽ lớn cả'.

Page | 5

Cám ơn các bác đã lắng nghe, xin chúc các bác một ngày êm, vui, đẹp và tỉnh.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Nhóm Đánh Máy và Phiên Dịch Hội Từ Bi Phụng Sự thực hiện.